

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA BUDOWNICTWA

WARSZAWA, 25 listopada 1950 | Nr 14 | Poz. 166—176

TREŚĆ:

Zarządzenia Ministra Budownictwa:

Poz.

166 — z dn. 31.X.50 r. o sporządzeniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części województwa krakowskiego.

167 — z dn. 31.X.50 r. w sprawie pogotowia zimowego na budowach.

168 — z dn. 13.XI.50 r. w sprawie opiniowania pod względem architektonicznym i urbanistycznym budynków wiejskich Skarbu Państwa oraz instytucji podlegających Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

169 — z dn. 26.X.50 r. o normach pracy na roboty remontowo-montażowe w warsztatach usługowych przedsiębiorstw podległych Ministrowi Budownictwa.

170 — z dn. 4.XI.50 r. w sprawie zmiany cen kosztorysowych w czasie wykonywania robót budowlanych.

171 — z dn. 2.XI.50 r. w sprawie oszczędzania stali w budownictwie.

Okólniki:

Poz.

172 — Nr 48 uchylający okólnik Nr 42 w sprawie zabezpieczeń składanych przez spółdzielnie budowlane dla zabezpieczenia dostaw i robót (28.X.50. L. dz. GM/2/4346/50).

173 — Nr 49 o współpracy ze Społeczną Inspekcją Pracy (27.X.50. L. dz. DIV/6/8326/50).

174 — Nr 50 o używaniu samochodów osobowych (7.X.50. L. dz. V/3/14324/50).

Pisma okólne:

175 — w sprawie wstrzymania wykonania robót elewacyjnych (15.XI.50. L. dz. IV/2/8897/50).

176 — w sprawie niestosowania ograniczeń do osób uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi (13.XI.50. L. dz. BA-4-6433/50).

Komunikaty.

168

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 31 października 1950 r.

w sprawie sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części województwa krakowskiego.

(L. dz. D-I/R5/2666/50).

Na podstawie art. 15 ust. 1, pkt. 2 dekretu z dnia 2 kwietnia 1946 r. o planowym zagospodarowaniu przestrzennym kraju (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 109) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Krakowie przejmie sporządzenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części obszaru m. Krakowa i powiatu krakowskiego w granicach:

z południa: od ujścia rzeki Białuchy do Wisły wzdłuż lewego brzegu Wisły do punktu zetknięcia się ze wschodnią granicą gromady Branice; ze wschodu: wschodnią granicą gromad Branice i Ruszcza; z północy: północną granicą gromad: Ruszcza, Wadów, Lubocza, Grębołów, Kantorowice, Zesławice i Batowice; z zachodu: zachodnią granicą gromad: Batowice i Bieńczyce aż do punktu przecięcia się jej z drogą Prądnik Czerwony - Bieńczyce, dalej osią tej drogi i ulic Dobrego Pasterza, Akacjowej, Ułanów i Wieczystej do mostu na rzece Białusze i środkiem koryta rzeki Białuchy do jej ujścia do Wisły.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1950 r.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: **R. Piotrowski**

167

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 31 października 1950 r.

w sprawie pogotowia zimowego na budowach.

(L. dz. IV/5/8511/50).

1. Na wszycstkich budowach objętych planem budownictwa zimowego trwa od dnia 15-go listopada 1950 r. do dnia 31 marca 1951 r. — okres pogotowia zimowego.
2. W okresie pogotowia zimowego obowiązują w wykonawstwie budowlanym wszelkie zarządzenia, okólniki, instrukcje i inne przepisy normujące zagadnienia w zakresie budownictwa zimowego.

W związku z powyższym:

1) wszystkie budowy objęte planem budownictwa zimowego należy na okres pogotowia zimowego odpowiednio przygotować celem zapewnienia:
   a) ciągłości robót budowlanych, montażowych, instalacyjnych i rozbiórkowych,
   b) utrzymania pełnego stanu zatrudnienia na budowach,
   c) zabezpieczenie wykonanych w tym okresie robót od szkodliwego i niszczącego wpływu niskich temperatur;
2) wszelkie czynności związane z dostosowaniem budów do warunków zimowych powinny być zakończone przed okresem pogotowia zimowego.

3. Podstawowe czynności związane z przygotowaniem budowy na okres pogotowia zimowego obejmują:
   1) przygotowanie placu budowy, w szczególności umocnienie i odwodnienie dojazdów i dróg, placów rozładunkowych, placów składowania, — z uwagi na trudności transportowe w warunkach zimowych,
   2) zabezpieszenie urządzeń wodociągowych oraz zmagazynowanych na placu budowy materiałów przed zamarzaniem i oblodzeniem.

3) dostosowanie prowizorycznych budynków urządzenia placu budowy, przeznaczonych zarówno dla robotników (szatnie, kwatery, stołówki itp.), jak i na magazyny sprzętu maszyn i materiałów budowlanych — do warunków zimowych przez wykonanie niezbędnych urządzeń ogrzewniczych i zabezpieczeń przeciwwilgociowych i termicznych;

4) przystosowanie budynków przeznaczonych do prowadzenia w nich robót wykończeniowych w warunkach zimowych — przez trwałe bądź prowizoryczne pokrycie dachem, oraz zabezpieczenie zewnętrznych otworów okiennych i drzwiowych w sposób trwały (osadzenie i oszklenie stolarki) bądź prowizoryczny (zasłony z mat, desek itp.);

5) zaopatrzenie budów w odpowiedni zapas materiałów budowlanych i instalacyjnych, a zwłaszcza materiałów masowego użycia (np. piasek, żwir), których eksploatacja i transport w warunkach zimowych są szczególnie utrudnione, przy czym zapas materiałów należy ustalać w granicach istotnych potrzeb planowanego zakresu robót, uwzględniając takie rezerwy, które zapewnią ciągłość robót na wypadek nieprzewidzianych trudności w dostawie;

6) zaopatrzenie budów w niezbędną ilość paliwa i urządzeń ogrzewniczych do podgrzewania materiałów i elementów budowlanych w trakcie ich wykonywania;

7) zaopatrzenie budów w dostateczne ilości materiałów pomocniczych, niezbędnych w wykonawstwie zimowym np. chemicznych domieszek do zapraw i betonów (chlorek wapnia), osłon izolacji itp.;

8) zaopatrzenie budów w sprzęt, niezbędny do odśnieżania dróg, pomostów, schodni, pochylni itp. oraz w dostateczną ilość sprzętu przeciwpożarowego;

9) sprawdzenie i poprawienie stanu urządzeń energetycznych;

10) przygotowanie potrzebnej ilości odzieży zimowej.

4. Przedsiębiorstwa, betoniarnie i zakłady eksploatacji kruszyw (żwir, piasek, tłuczeń), przygotują odpowiednie dla potrzeb planu zimowego zapasy, jak również przeprowadzą wszelkie roboty zabezpieczające tereny eksploatacji tych materiałów, — w sposób umożliwiający pracę w warunkach zimowych.

5. Na budowach, objętych planem budownictwa zimowego, których zaopatrzenie w specjalny sprzęt napotykać będzie na trudności, należy utrzymać ciągłość pracy przy użyciu odpowiednich środków technicznych zastępczych.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: **R. Piotrowski**

168

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 13 listopada 1950 r.

w sprawie opiniowania pod względem architektonicznym i urbanistycznym budynków wiejskich Skarbu Państwa oraz przedsiębiorstw, instytutów, zakładów i spółdzielni produkcyjnych, podlegających Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

(L. dz. II/W2/6545/50).

Na podstawie § 1 pkt. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 maja 1949 r., w sprawie zakresu działania Ministra Budownictwa (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszelkie projekty szkicowe budynków wiejskich typowych i powtarzalnych Skarbu Państwa oraz przedsiębiorstw, instytutów, zakładów i spółdzielni produkcyjnych, podlegających Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, a w szczególności budynków mieszkalnych, szkolnych, służby zdrowia, opieki społecznej nad dzieckiem, spichlerzy, stajni, obór i innych, powinny być przed ich zatwierdzeniem zaopiniowane pod względem architektonicznym i urbanistycznym przez Ministerstwo Budownictwa. Opinie w imieniu Ministerstwa wydaje delegat Ministerstwa Budownictwa na kolegium technicznym Centralnego Biura Projektów Budownictwa Wiejskiego.

§ 2. Opinia wyrażona przez Ministerstwo Budownictwa o projekcie szkicowym służy za wiążącą podstawę do opracowania projektu robót budowlanych, zatwierdzonego przez władzę budowlaną.

§ 3. Szczegółowa instrukcja określi tryb postępowania przy zatwierdzaniu projektów, objętych § 1 niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 13 listopada 1950 r.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: **R. Piotrowski**

169

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 26 października 1950 r. L. dz. VI/3/5216/50.

wydane w porozumieniu ze Związkiem Zawodowym Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce, w sprawie norm pracy na roboty remontowo-montażowe wykonywane w warsztatach usługowych przedsiębiorstw podległych Ministerstwu Budownictwa.

Ze względu na konieczność współdziałania z akcją podjętą przez załogi robotnicze szeregu fabryk metalowych, domagających się rewizji stosowanych dotychczas zacofanych norm pracy oraz z uwagi na stały postęp mechanizacji i polepszanie się warunków wyposażenia warsztatów i zakładów, oraz zgodnie z brzmieniem Zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 263 z dnia 25 września 1950 r., zachodzi konieczność dokonania przeglądu norm pracy w warsztatach remontowo-montażowych związanych z budownictwem.

Budownictwo socjalistyczne w Polsce rozwinęło w masach pracujących nowy stosunek do pracy, który znajduje swój wyraz w dążeniu do zwiększania wydajności pracy, do powiększania i potanienia produkcji przemysłowej.

Stale rosnący postęp mechanizacji budownictwa, mający na celu zapewnienie wykonania zadań 6-cio letniego planu budowy podstaw socjalizmu w Polsce spowodował, że podległe przedsiębiorstwa zorganizowały bazy obsługi sprzętu budowlanego, wykonujące także produkcję dla potrzeb budownictwa.

W zakresie działalności podległych Ministerstwu przedsiębiorstw niezależnie od Oddziałów Sprzętu i Transportu — istnieje szereg przedsiębiorstw mechanizacji budowy sprzętu, wydzielonych warsztatów usługowo produkcyjnych i jako bezpośrednio podległe Ministerstwu — przedsiębiorstwo — Centrala Sprzętu Budownictwa.

W wyżej wymienionych przedsiębiorstwach remontowo-montażowych podległych Centralnym Zarządom Przedsiębiorstw oraz w Oddziałach Centrali Sprzętu Budownictwa istnieją warsztaty, wykonujące szereg prac pokrewnych przemysłowi metalowemu.

Organizacja pracy i sposób normowania pracy w tych warsztatach nie stoją jeszcze na należytym poziomie.

Przeprowadzone przez przedsiębiorstwa lustracje w ostatnich dniach pozwalają stwierdzić, że średnie przekraczanie czasów kalkulowanych kształtuje się w granicach 15%, a wyższe przekraczanie norm nie należy do przypadków sporadycznych.

Stwierdzony został również brak katalogowania czasów kalkulowanych. Ograniczono się do kompletowania kart roboczych lub innych dokumentów, obejmujących m. in. czasy zadane i rzeczywiste zużyte na wykonanie pracy.

W celu zabezpieczenia wykonania zadań planu 6-cio letniego, przede wszystkim przez osiągnięcie szybkiego wzrostu wydajności pracy na wszystkich odcinkach pracy w budownictwie, mając na uwadze znaczenie warsztatów remontowo-montażowych i produkcyjnych dla sprzętu budowlanego, mechanizacji budów oraz wykonywania produkcji w zakresie niektórych potrzeb budownictwa, zarządzam, co następuje:

§ 1. Centralny Zarząd Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych w zakresie Oddziałów Sprzętu i Transportu,

Centralny Zarząd Budownictwa Przemysłowego w zakresie Przedsiębiorstw Mechanizacji Budowy i Sprzętu,

Centralny Zarząd Społecznych Przedsiębiorstw Budowlanych w zakresie wrsztatów metalowych,

Zakłady Prefabrykacji w zakresie warsztatów wykonujących produkcję metalową,

Dyrekcja Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych w zakresie warsztatów uzbrojonych i wyposażonych w sposób umożliwiający podjęcie produkcji lub usług, o których mowa na wstępie oraz

Centrala Sprzętu Budownictwa w zakresie podległych sobie Oddziałów,

przystąpią natychmiast do skatalogowania norm pracy i czasów kalkulowanych.

§ 2. Katalogowanie powinno być ukończone w terminie nieprzekraczalnym do dnia 30 listopada 1950 r.

§ 3. Katalogi powinny objąć prace, które mają być wykonywane przez warsztat w roku 1951.

§ 4. Normy pracy i **czasy kalkulowane** na wykonanie czynności lub operacji jednorazowych, niepowtarzalnych, a ustalanych w ramach uprawnień kierownika warsztatu (w zrozumieniu zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 11 lipca 1950 r. Nr VI/3/2197/50), mogą być objęte katalogami tylko w tych przypadkach, gdy nie wpłynie to hamująco na wykonywanie zasadniczego zadania, którym jest uporządkowanie norm.

§ 5. Normy pracy i czasu kalkulowane na wykonanie czynności lub operacji jednorazowych, niepowtarzalnych, a ustalanych w ramach uprawnień kierownika Zjednoczenia, lub organu równorzędnego, np. Wydziału Technicznego Oddziału C. S. B., powinny być objęte katalogami.

§ 6. Normy pracy **i czasy kalkulowane** powinny być katalogowane działami robót, które wykonuje warsztat, z uwzględnieniem pracy ręcznej, ręczno-maszynowej i maszynowej.

§ 7. Normy pracy ,obejmujące poza montażem i demontażem naprawę lub produkcję elementu albo detalu mechanizmu, powinny ulec takiemu opracowaniu, by produkcja elementu, lub szczegółu mechanizmu, czy też części remontowanej maszyny, miała odrębną normę pracy.

§ 8. Opracowane katalogi powinny zawierać:

a) szczegółowy opis techniczny warsztatu, uwzględniający opis wyposażenia maszynowego i narzędziowego z podaniem rozstawienia maszyn i wyposażenia stanowisk roboczych,

b) opis przebiegu procesu produkcyjnego według działów warsztatu,

c) warunki techniczne, jakim winna odpowiadać wykonywana produkcja,

d) warunki umowne, dotyczące obowiązków pracownika i kierownictwa,

e) warunki obmiaru,

f) normy pracy z uwzględnieniem opisu technicznego czynności jednostki obmiaru, zaszeregowania robót i ilości czasu pracy na daną jednostkę obmiaru lub operację.

§ 9. Przeprowadzone katalogowanie norm pracy powinno usunąć rozbieżności w dotychczas stosowanych czasach kalkulowanych i jednocześnie wyzwolić ukryte rezerwy wydajności, tak, by oszczędności czasów zadanych w podległych C. Z. i C. S. B. warsztatach w roku 1951 kształtowały się w granicach 20%.

§ 10. Katalog Norm i Cen Jednostkowych — wydawnictwo Nr 38 Ministerstwa Budownictwa, część VII, jako dotyczący warsztatów podręcznych nie może być stosowany od dnia 1.I. 1951 r. w warsztatach, o których mowa w § 1 tego zarządzenia.

§ 11. Dyrektorzy Naczelni wyznaczą odpowiedzialnych pracowników do przeprowadzenia omawianych w tym zarządzeniu prac. Nazwiska tych pracowników należy niezwłocznie podać do wiadomości Ministerstwa Budownictwa — Departament Zatrudnienia i Płac.

§ 12. Przy Dyrekcjach przedsiębiorstw należy powołać Komisje, czuwające nad prawidłowym przebiegiem akcji.

§ 13. W warsztatach, których zarządzenie dotyczy — należy powołać komisje lokalne, w skład których powinni wejść przedstawiciele Rad Zakładowych, organizacji partyjnej i Zakładowej Komisji Norm. Zadaniem Komisji będzie przygotowanie wspólnie z kierownictwem właściwego opracowania katalogu norm.

Odpowiedzialność za przeprowadzenie prac i ich prawidłowość ponosi kierownictwo administracyjne właściwej jednostki organizacyjnej. W ramach Centralnych Zarządów za przeprowadzenie akcji odpowiedzialnymi są dyrektorzy, którym podlegają jednostki organizacyjne, których zarządzenie dotyczy.

§ 14. W terminach 10-cio dniowych należy przedstawiać sprawozdania z postępu prac, przesyłając je do Ministerstwa Budownictwa — Departament Zatrudnienia i Płac.

§ 15. Dyrektorzy Naczelni, wymienionych w § 1 Centralnych Zarządów wyznaczą po jednym przedstawicielu spośród pracowników, mających dużą praktykę i doświadczenie w zakresie prac warsztatów remontowo-montażowych i poruczą im zorganizowanie Komisji koordynującej, która będzie miała na celu zapobieżenie powstaniu nieuzasadnionych rozbieżności między opracowanymi katalogami norm pracy.

Nazwiska członków Komisji Koordynującej należy podać w terminie 3-ch dni do wiadomości Ministerstwa — Departament Zatrudnienia i Płac.

§ 16. W przypadku wykonywania prac przez Komisje, o których mowa w tym zarządzeniu, w godzinach pozasłużbowych, za posiedzenia Komisji mogą być wypłacane członkom tych Komisji diety zgodnie z Uchwałą Prezydium Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. (bez względu na ilość posiedzeń w ciągu doby diety winny być wypłacane za jedno posiedzenie).

§ 17. Koszta związane z przeprowadzeniem akcji katalogowania norm pokryją właściwe przedsiębiorstwa w ramach odpowiednich kredytów.

§ 18. W Komisji Koordynującej należy zapewnić udział przedstawicielowi Zarządu Głównego Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa, Ceramiki i Pokrewnych Zawodów w Polsce.

§ 19. Zarządzenie jest natychmiast wykonalne.

za Kierownika Ministerstwa Budownictwa: **St. Pietrusiewicz**

170

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 4 listopada 1950 r.

w sprawie zmiany cen kosztorysowych w czasie wykonywania robót budowlanych.

L. dz. IV/2/8510/50.

1. W nawiązaniu do rozdziału I pkt. 2 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1949 r. (Dz. Urz. Min. Bud. z 1950 r. Nr 2, poz. 9) i w związku ze zmianą:

   a) od dnia 1 stycznia 1950 r. cen materiałów i robocizny uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1949 r. oraz stawek kosztów ogólnych uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 marca 1950 r.,

   b) od dnia 1 lipca 1950 r. cen akordowych robocizny jako podstawy kosztorysowania zarządzeniem Ministra Budownictwa z dnia 3 maja 1950 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 7, poz. 68)

   zarządza się stosowanie podanych w załączniku do zarządzenia wskaźników do przeliczenia kosztorysowej wartości robót wykonanych w 1950 r.

2. System polegający na przeliczaniu sum scalonych elementów budowy, a nie poszczególnych pozycji kosztorysu ma zastosowanie tylko w rozliczeniach z przedsiębiorstwami, które zostały upoważnione do wystawiania uproszczonych rachunków przejściowych.

3. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 listopada 1950 r. Przeliczenia dokonane przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia na podstawie rewizji cen kosztorysowych w oparciu o obowiązujące w poszczególnych okresach ceny materiałów, robocizny i stawek kosztów ogólnych, względnie na podstawie okólnika Min. Budownictwa Nr 24 z dnia 5 maja 1950 r. (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 7, poz. 80) nie podlegają ponownym przeliczeniom.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: **R. Piotrowski**

Załącznik do Zarządzenia Min. Budownictwa
z dnia 4.XI. 1950 r. L. dz. IV/2/8510/50

TABELA WSKAŹNIKÓW ZMIANY CEN W BUDOWNICTWIE w roku 1950

L. p.	Scalone elementy	Kosztorys 1949 r. wyk. I półr. 1950 r.			Kosztorys 1949 r. wyk. II półr. 1950 r.			Kosztorys I półr. 1950 r. wyk. II półrocze 1950 r.			Kosztorys II półr. 1950 r. wyk. I półrocze 1950 r.		
		R	M	R+M	R	M	R+M	R	M	R+M	R	M	R+M
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
	Roboty budowlane konstrukcyjne												
1.	Roboty rozbiórkowe	1.04	—	1.04	1.04	—	1.04	1.00	—	1.00	1.00	—	1.00
2.	Urządzenie placu budowy	1.03	1.03	1.03	1.03	1.03	1.03	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
3.	Roboty ziemne	1.04	—	1.04	1.04	—	1.04	1.00	—	1.00	1.00	—	1.00
4.	Roboty betonowe i żelbetowe z deskowaniem i zbrojeniem												
	a) konstrukcja betonowa i żelbet.	1.03	1.22	1.15	0.95	1.22	1.12	0.92	1.00	0.97	1.08	1.00	1.03
	b) stropy żelbetowe prefabryk.	1.03	1.00	1.01	0.82	1.00	0.96	0.79	1.00	0.96	1.25	1.00	1.05
	c) stropy żelbetowe ceramiczne	1.03	1.34	1.25	0.82	1.34	1.19	0.79	1.00	0.94	1.25	1.00	1.07
5.	Konstrukcje stalowo-montażowe	1.03	1.63	1.24	1.00	1.63	1.22	0.97	1.00	0.98	1.03	1.00	1.02
6.	Roboty murarskie stan surowy ze ściankami działowymi												
	a) z cegły nowej	1.03	1.39	1.31	1.10	1.44	1.35	1.07	1.04	1.05	0.94	0.96	0.95
	b) z cegły rozbiórkowej miejsc.	1.03	1.12	1.09	1.10	1.34	1.27	1.07	1.00	1.02	0.94	1.00	0.98
	c) z cegły rozbiórkowej dowożonej	1.03	1.34	1.25	1.10	1.34	1.27	1.07	1.00	1.02	0.94	1.00	0.98
7.	Roboty ciesielskie	1.03	1.03	1.03	0.92	1.03	0.99	0.89	1.00	0.97	1.12	1.00	1.04
8.	Roboty dekarsko-blacharskie												
	a) krycie papą bitumiczną	1.03	0.76	0.80	1.28	0.76	0.83	1.24	1.00	1.03	0.81	1.00	0.97
	b) krycie papą smołowcową	1.03	1.19	1.14	1.12	1.19	1.17	1.09	1.00	1.03	0.92	1.00	0.97
	c) krycie dachówką	1.03	1.21	1.18	1.34	1.21	1.22	1.30	1.00	1.04	0.77	1.00	0.97
	d) krycie eternitem	1.03	1.69	1.66	1.08	1.69	1.66	1.05	1.00	1.00	0.95	1.00	1.00
	e) krycie blachą cynkową	1.03	0.95	0.97	1.06	0.95	0.97	1.03	1.00	1.01	0.97	1.00	1.05
	f) krycie blachą ocynkowaną	1.03	1.05	1.05	0.93	1.05	1.02	0.90	1.00	0.98	1.11	1.00	1.02
	Roboty budowlane wykończeniowe												
9.	Roboty murarskie wykończeniowe bez względu na rodzaj cegły	1.03	1.41	1.14	0.86	1.41	1.02	0.84	1.00	0.89	1.19	1.00	1.13
10.	Tynki z rusztowaniami												
	a) wewnętrzne	1.03	1.47	1.14	0.82	1.28	0.94	0.80	0.87	0.82	1.25	1.15	1.23
	b) zewnętrzne	1.03	1.36	1.13	0.82	1.36	0.98	0.80	1.00	0.86	1.25	1.00	1.17
11.	Roboty stolarskie												
	a) stolarka nieokuwana	1.03	0.99	1.01	1.03	0.99	1.01	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
	b) stolarka z okuciem	1.03	1.09	1.05	1.03	1.09	1.05	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
12.	Roboty ślusarsko-kowalskie	1.03	1.47	1.16	1.00	1.70	1.21	0.97	1.15	1.02	1.03	0.86	0.97
13.	Roboty szklarskie												
	a) szklenie okien i t.p.	1.03	0.94	0.95	1.03	0.94	0.95	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
	b) szklenie świetlików szkłem zbroj.	1.03	1.04	1.04	0.82	1.04	1.02	0.79	1.00	0.98	1.25	1.00	1.02
14.	Roboty zduńskie	1.03	1.28	1.22	1.03	1.28	1.22	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
15.	Roboty posadzkarskie												
	a) podłoga ślepa lub biała	1.03	1.03	1.03	0.83	1.03	0.99	0.80	1.00	0.96	1.24	1.00	1.05
	b) posadzka z klepki dębowej	1.03	0.94	0.95	1.00	0.86	0.87	0.97	0.91	0.92	1.03	1.09	1.08
	c) posadzka cementowa	1.03	1.34	1.16	1.11	1.34	1.20	1.08	1.00	1.05	0.93	1.00	0.96
	d) posadzka terrakotowa	1.03	1.36	1.32	1.20	1.36	1.34	1.17	1.00	1.02	0.86	1.00	0.98
	e) posadzka lastricowa	1.03	1.08	1.06	1.05	1.08	1.06	1.02	1.00	1.01	0.98	1.00	0.99
16.	Roboty malarskie klejowe i olejne	1.03	0.96	1.00	1.03	0.96	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00	1.00
17.	**Roboty instalacyjne sanitarne**												
	a) sieć kanalizacyjna	1.03	1.27	1.22	0.90	1.27	1.20	0.87	1.00	0.97	1.14	1.00	1.03
	b) sieć wodociągowa i gazowa	1.03	1.06	1.05	1.00	1.06	1.04	0.97	1.00	1.00	1.03	1.00	1.01
	c) aparaty z armaturą toaletową	1.03	1.31	1.24	0.81	1.31	1.18	0.78	1.00	0.94	1.27	1.00	1.07
	d) roboty ziemne i pomocnicze	1.04	—	1.04	0.98	—	0.98	0.95	—	0.95	1.06	—	1.06
18.	**Roboty centralnego ogrzewania**												
	a) kotłownia	1.03	1.20	1.19	1.25	1.20	1.20	1.21	1.00	1.01	0.82	1.00	0.99
	b) przewody z armaturą	1.03	1.11	1.08	1.16	1.11	1.13	1.13	1.00	1.05	0.88	1.00	0.95
	c) grzejniki z armat. i osprzętem	1.03	1.20	1.19	1.23	1.20	1.21	1.19	1.00	1.01	0.84	1.00	0.99
	d) izolacja cieplna	1.03	1.09	1.07	1.02	1.09	1.07	0.99	1.00	1.00	1.01	1.00	1.00
	e) roboty pomocnicze	1.03	—	1.03	0.91	—	0.91	0.88	—	0.88	1.13	—	1.13
19.	**Roboty instalacji elektrycznej**	1.03	1.11	1.08	0.99	1.11	1.07	0.96	1.00	0.99	1.04	1.00	1.01

171

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 2 listopada 1950 r.

w sprawie oszczędzania stali w budownictwie.

L. dz. IV-1/8222/50.

1. Podaję do wiadomości i ścisłego stosowania zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, z dnia 28 lipca 1950 r. wraz z instrukcją w sprawie oszczędzania stali w budownictwie. Równocześnie w związku z postanowieniem § 3 tego zarządzenia polecam, co następuje:
2. Ob. ob. Prezes Zakładu Osiedli Robotniczych oraz Naczelni Dyrektorzy: Centralnego Biura Projektów Architektonicznych i Budowlanych, Centralnych Zarządów: Państwowych Przedsiębiorstw Budowlanych, Społecznych Przedsiębiorstw Budowlanych, Budownictwa Przemysłowego, Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych, Zakładów Prefabrykacji — zarządzą ścisłe przestrzeganie przez podległe im jednostki i personel — pod rygorami określonymi w § 2 wymienionego wyżej zarządzenia Przewodniczącego P. K. P. G. — postanowień zawartych w tym zarządzeniu i instrukcji.
3. Inspektoraty Nadzoru Budowlanego oraz Zespoły Inspektorów Nadzoru przy oddziałach terenowych Centralnego Biura Projektów Architektonicznych i Budowlanych — w ramach czynności nadzoru zwrócą szczególną uwagę na wykonywanie postanowień instrukcji przez kierownictwa poszczególnych robót.
4. Równocześnie uchylam następujące okólniki Ministerstwa Odbudowy i Ministerstwa Budownictwa:
   a) okólnik Nr 45 z dnia 25.XI.47 r. w sprawie oszczędnego stosowania stali w budownictwie (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 9, poz. 135),
   b) okólnik Nr 14 z dnia 20.V.48 r. w sprawie oszczędnego stosowania stali w budownictwie (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 7, poz. 59),
   c) okólnik Nr 30 z dnia 6.IX.49 r. w sprawie oszczędnego stosowania belek stalowych (Dz. Urz. Min. Bud. Nr 13, poz. 111).

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: **R. Piotrowski**

Załącznik do zarządzenia Ministra Budownictwa z dn. 2.XI. 1950 r. L. dz. IV/1/8222/50.

ZARZĄDZENIE

PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 28 lipca 1950 r. (znak BU6C-01-321)

w sprawie oszczędzania stali w budownictwie.

W celu wprowadzenia oszczędnego stosowania stali w budownictwie zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy użyciu wszelkich rodzajów stali i żelaza w budowlach nowowznoszonych i odbudowywanych należy ściśle przestrzegać ogólnych wytycznych zawartych w załączonej „Instrukcji o oszczędzaniu stali w budownictwie".

§ 2. Nieprzestrzeganie zasad oszczędzania stali stosownie do przepisów zawartych w załączonej instrukcji pociągnie za sobą odpowiedzialność służbową i karną za marnotrawstwo mienia państwowego. Odpowiedzialność ponoszą projektodawcy, przedsiębiorstwa wykonujące roboty oraz nadzór techniczny.

§ 3. Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia, polecające podległym organom ścisłe przestrzeganie zasad zawartych w załączonej instrukcji oraz ustanowią skuteczną kontrolę nad stosowaniem instrukcji.

§ 4. Na budowlach rozpoczętych przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia należy stosować okólnik Ministerstwa Budownictwa L. dz. IV-1/1932/50 z dnia 31.V.50 r. w sprawie wykonywania i projektowania konstrukcji żelbetowej.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w/z **E. Szyr**

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 28 lipca 1950 r. Znak BU6C-01-321.

INSTRUKCJA

o oszczędzaniu stali w budownictwie.

A. Zakres stosowania.

§ 1. Instrukcja niniejsza dotyczy oszczędnego stosowania stali i żelaza przy wykonywaniu wszelkich robót budowlanych i montażowych.

§ 2. Przy użyciu różnych rodzajów stali i jej stosowaniu należy ściśle przestrzegać postanowień niniejszej instrukcji.

§ 3. Ustroje i elemety stalowe należy stosować tylko tam, gdzie wymagają tego warunki techniczne oraz tam, gdzie nie można ich zastąpić racjonalnie przez inne ustroje i elementy, jak np. prefabrykaty żelbetowe (belki, stropy i stropodachy łupinowe, maszty i słupy elektryczne, rury i ogrodzenia betonowe itp.).

B. Konstrukcje szkieletowe.

§ 4. Ustala się następujące zasady stosowania szkieletowych konstrukcji stalowych:

1) W budownictwie przemysłowym stosowanie szkieletów stalowych w obiektach specjalnych, dla których ze względu na rodzaj produkcji, warunki terenowe, bądź specyficzne warunki bezpieczeństwa i względy konstrukcyjne, zastosowanie innej konstrukcji jest niemożliwe bądź nieracjonalne — jest dozwolone za zgodą właściwego ministra wydaną w porozumieniu z Ministrem Budownictwa.

2) W budownictwie obrotu towarowego, użyteczności publicznej, socjalnym i społecznym stosowanie szkieletów o konstrukcji stalowej może być dopuszczone tylko w wyjątkowych uzasadnionych przypadkach za zezwoleniem Ministra Budownictwa.

3) W budownictwie mieszkaniowym stosowanie konstrukcji stalowej może być dopuszczone wyjątkowo za zezwoleniem Ministra Budownictwa.

C. Konstrukcje nieszkieletowe.

§ 5. 1. Stosowanie konstrukcji mieszanych murowo-szkieletowych w budownictwie mieszkaniowym jest z reguły niedozwolone. Budynki tej kategorii należy wykonywać z cegły i prefabrykatów.

2. W pozostałych kategoriach budownictwa objętych niniejszą instrukcją stosowanie konstrukcji murowo-szkieletowych ze względu na mieszany charakter konstrukcji, jak i racjonalną gospodarkę stalą budowlaną należy ograniczać do przypadków uzasadnionych szczególną potrzebą. Zgodę na stosowanie konstrukcji murowo-szkieletowej wyraża właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Budownictwa.

D. Konstrukcje prefabrykowane.

§ 6. 1. Zaleca się stosowanie w budownictwie w jak najszerszym zakresie prefabrykowanych konstrukcji budowlanych, przy czym dla zapewnienia racjonalnego rozwoju tej gałęzi produkcji budowlanej należy w miarę postępu prac badawczych rozszerzać zakres stosowania elementów konstrukcyjnych, jak i całych konstrukcji, mając na uwadze, że wzrost produkcji zakładów prefabrykacji pozwoli na osiągnięcie oszczędności stali budowlanej.

2. W związku z powyższym we wszystkich kategoriach budownictwa objętych niniejszym zarządzeniem oraz w budownictwie wiejskim należy stosować konstrukcje bądź elementy prefabrykowane wykazane w Katalogu Prefabrykatów —Wydawnictwo Ministerstwa Budownictwa 1950 r.

3. Zaleca się również stosowanie prefabrykatów z betonów sprężonych, jak belki stropowe i dźwigary o przekroju stałym oraz dźwigary dachowe różnych profilów o przekroju zmiennym, jak również płyt stropowych i dachowych nadproży okiennych i drzwiowych. Dotyczy to również betonów lekkich Siporex, Ytong, betonów strunowych i in. wprowadzanych do budownictwa.

E. Projektowanie konstrukcji.

§ 7. 1. Przy projektowaniu wszelkiego typu konstrukcji należy kierować się zasadą najracjonalniejszego ujęcia koncepcyjnego i pełnego wykorzystania elementów konstrukcyjnych.

2. Obliczenia statyczne należy dokonywać według najnowszych metod obliczeniowych z uwzględnieniem wszelkich zmian norm, a w szczególności zgodnie z postanowieniami zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 7 marca 1949 r. o zmianie przepisów w sprawie projektowania i wykonywania konstrukcji budowlanych (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 4, poz. 21), dotyczących zmian norm PN/B-189 i PN/B-190.

Przy opracowywaniu projektów konstrukcji żelbetowych należy stosować nowe metody wymiarowania według postanowień projektu normy PN/B-199 z 'listopada 1949, ze zmianami określonymi w aneksie do projektu tej normy z kwietnia 1950 r., uwzględniając postanowienia okólnika Nr 20 Ministerstwa Budownictwa z dnia 31 maja 1950 r. w sprawie projektowania i wykonywania konstrukcji żelbetowych według metody odkształceń plastycznych.

Do zasad oszczędnościowych należy także wprowadzenie do konstrukcji wysokowartościowej stali, a mianowicie prętów żebrowanych ze stali OW. 50, wg. normy PN/H-93215 zgodnie z instrukcją techniczną Ministerstwa Budownictwa L. dz. /IV-1/1757/50 z dnia 9.5. 1950 r. oraz jednolitych (rozciąganych) siatek spawanych.

3. Przy sporządzaniu dokumentacji technicznej należy uwzględniać wszelkie obowiązujące zarządzenia oszczędnościowe z zakresu gospodarki materiałami budowlanymi, a w szczególności:

1) uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 14 października 1949 r. w sprawie stosowania oszczędności drewna w poszczególnych dziedzinach gospodarki narodowej (Monitor Polski z r. 1949 Nr A-99, poz. 1171 i z r. 1950 Nr A-43, poz. 497),
2) zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dnia 6 kwietnia 1950 r. Nr 73 w sprawie gospodarki żwirem (Biuletyn PKPG Nr 6, poz. 91),
3) zarządzenie Przewodniczącego PKPG z dn. 2 maja 1950 r. Nr 102 w sprawie oszczędnego stosowania cementu w budownictwie (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 135).

§ 8. 1. Przy projektowaniu konstrukcji stalowych i żelbetowych należy:

1) w konstrukcjach stalowych przy większych rozpiętościach stosować dźwigary o zmiennym przekroju lub kratowe lekkie wiązary stalowe dachowe spawane typu „O" oraz stosować z reguły łączenia spawane zamiast nitowanych, wiązary dachowe typu „Warszawskie", prefabrykowane wiązary „Strzybnickie" i inne wg. Katalogu Prefabrykatów — Wydawnictwo Min. Budownictwa 1950 r.;
2) przy wymiarowaniu przekrojów żelbetowych należy stosować niskie procenty zbrojenia w myśl zaleceń normy PN/B-199, załącznik „G", a zatem stosować belki ciągłe o dużych wysokościach, wykorzystywać w słupach stal zbrojeniową przez stosowanie betonów o dużej wytrzymałości.

2. Nie należy stosować podwójnego zbrojenia w przęsłach, o ile wyjątkowo ważne względy uzasadniające małą wysokość belek nie stoją temu na przeszkodzie.

§ 9. Przy projektowaniu budynków murowanych należy:

1) stosować w najszerszym zakresie konstrukcje stropowe z gotowych elementów żelbetowych oraz inne elementy prefabrykowane;
2) dążyć do stosowania zamiast elementów zbrojonych bądź stalowych arkady, łuki i sklepienia tam, gdzie warunki na to pozwalają;
3) w przypadkach dopuszczenia stropów na belkach — pola międzybelkowe w pomieszczeniach, gdzie względy użytkowe nie stoją temu na przeszkodzie (np. w piwnicach, podziemiach gospodarczych itp.) wykonywać sklepione (ze strzałką) zamiast zbrojonych płaskich płyt Kleina, celem zaoszczędzenia żelaza płaskiego i okrągłego;
4) w przypadkach konieczności zastosowania podciągów i belek stalowych — projektować je jako belki ciągłe obetonowane.

F. Żelazo i stal budowlana w elementach niekonstrukcyjnych.

§ 10. 1. Niezależnie od oszczędnego stosowania stali w konstrukcjach budowlanych, należy jak najdalej ograniczyć zużycie żelaza i stali dla innych celów w budownictwie, przede wszystkim w odniesieniu do krat, ram okiennych, drzwi i bram zamiast parapetów stalowych stosować prefabrykowane płyty parapetowe z betonu lastrico itp.; powyższe dotyczy również schodów, balustrad, ogrodzeń itp.

Należy stosować okna z żelbetu wibrowanego z grysów twardych a schody żelbetowe policzkowe typu „ZOR" wg. Katologu Prefabrykatów, Wydawnictwo Ministerstwa Budownictwa 1950 r.

§ 11. W budownictwie sanitarnym należy stosować rury betonowe ze stopką, rury jajowe itp. W energetyce i teletechnice — szczudła żelbetowe do słupów drewnianych, maszty energetyczne żelbetowe do linii wysokiego napięcia, słupy oświetleniowe żelbetowe.

§ 12. W konstrukcjach drewnianych, przy których mają zastosowanie elementy konstrukcyjne stalowe, jak złącza, ściągi itp., te ostatnie powinny być projektowane zgodnie z postanowieniami niniejszej instrukcji (§ 8).

172

OKÓLNIK Nr 48

z dna 28 października 1950 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku składania zabezpieczeń.

(L. dz. GM/2/4346/50).

W porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego Ministerstwo Budownictwa wyjasnia, że spółdzielnie — zrównane pod względem udzielania im zamówień z przedsiębiorstwami uspołecznionymi na zasadzie § 8 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73) — korzystają ze zwolnienia od obowiązku zabezpieczenia umowy przewidzianego w § 57 ust. 4 tego rozporządzenia.

Wobec powyższego okólnik Nr 42 Ministerstwa Budownictwa z dnia 30 grudnia 1949 r. w sprawie zwolnienia od obowiązku składania zabezpieczeń (Dz. Urz. Min. Bud. z 1950 r. Nr 2, poz. 17) staje się nieaktualny.

p. o. Dyrektor Gabinetu **Stefan Mizera**

173

OKÓLNIK Nr 49

MINISTRA BUDOWNICTWA

z dnia 27 października 1950 r.

w sprawie współpracy ze Społeczną Inspekcją Pracy.

(L. dz. IV/6 8326/50).

Doceniając wielkie znaczenie działalności Społecznej Inspekcji Pracy w przedsiębiorstwach budowlanych polecam, co następuje:

1. Kierownictwa przedsiębiorstw zapoznają się dokładnie z ustawę z dnia 4 lutego 1950 o Społecznej Inspekcji Pracy (Dz. U.R.P. Nr 6 z dnia 29.II.50 poz.52) i udzielą swoim organom niezbędnych wytycznych w sprawie wykonania tej ustawy.
2. Organa służby BHP wszystkich przedsiębiorstw nawiążą ścisły kontakt ze Społecznymi Inspektorami Pracy w celu zapewnienia wzajemnego harmonijnego współdziałania.

Za Kierownika Ministerstwa Budownictwa
St. Pietrusiewicz

174

OKÓLNIK Nr 50

z dnia 7 listopada 1950 r.

w sprawie użytkowania samochodów osobowych.

(L. dz. V/14324/50).

Nawiązując do okólników Prezesa Rady Ministrów Nr 19 z dn. 22 maja 1948 r. (Nr O-II-d2/14/48 oraz Nr 4 z dn 30 stycznia 1950 r. Monitor Polski Nr A-17, poz. 177) w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych, ustala się następujące zasady korzystania ze służbowych środków lokomocji.

1. Samochody osobowe w podległych Ministerstwu Budownictwa jednostkach organizacyjnych należą do grupy samochodów dyspozycyjnych (D). Zadaniem ich jest ułatwienie i usprawnienie pracy jednostki organizacyjnej jako całości, wobec czego nie mogą być przydzielane do wyłącznego użytku jednej osobie.
2. W każdej jednostce samochody tworzą kolumnę, a dyspozycja nimi winna być centralna.
3. Użycie samochodów osobowych poza ustalony promień wyjazdu na odcinkach o dogodnej komunikacji środkami publicznymi, winno być ograniczone do istotnie wyjątkowych przypadków, w których decyduje pilny interes przedsiębiorstwa lub też użycie pojazdu pozwoli na szybkie załatwienie spraw w kilku oddziałach terenowych podczas jednego wyjazdu (np. kontrola, nadzorowanie budów itp.).
4. Nie należy używać samochodów w przypadkach, gdy trasa jazdy w jedną stronę wynosi mniej niż 1 (jeden) km.
5. Nauka jazdy na samochodach służbowych jest niedozwolona.
6. Zabrania się prowadzenia samochodów przez użytkowników z wyjątkiem osób przewidzianych zarządzeniem Ministra Komunikacji (Dz. T. i Z. K. Nr 29 z dn. 2.IX.1948 r. poz. 209).
7. Winny nie wpisania wyjazdu do karty drogowej (karty pracy) pokryje koszty wyjazdu niezależnie od celu w jakim samochód został użyty.
8. Na dojazdy do i z miejsca pracy zezwala się:
   a) Dyrektorom statutowym jednostek organizacyjnych,
   b) Pracownikom, którzy uzyskają zezwolenie przełożonego jednostki organizacyjnej.

Zezwolenie takie przełożony jednostki organizacyjnej wydaje w porozumieniu z P. O. P. — P. Z. P. R. oraz Kołem Związkowym (Radą Zakładową) mając na uwadze względy oszczędnościowe, pełnioną funkcję i stan zdrowotny osoby, która ma być przewożona oraz miejscowe warunki komunikacyjne.

   c) W sporadycznych wypadkach może być odwieziony z pracy i dowieziony do pracy każdy pracownik, jeżeli przełożony uzna to za konieczne.

Dowożenie do i z miejsca pracy może mieć miejsce tylko w granicach miasta — siedziby jednostki organizacyjnej. W wypadkach, gdy zachodzi konieczność dowożenia do i z miejsca pracy na odległościach wykraczających poza granice administracyjne miasta zezwolenie wydaje przełożony wyższego szczebla, kierując się zasadami podanymi w p. 8 b.

Przy przewożeniu do i z miejsca pracy należy przestrzegać zasady łączenia dojazdów jednokierunkowych.

Pracownicy dowożeni stale do i z miejsca pracy winni mieć zezwolenie przełożonego na piśmie. Przełożeni jednostek organizacyjnych legitymują się wobec organów kontrolnych legitymacją służbową.

Niniejsze zarządzenie nie dotyczy Centrali Ministerstwa, gdzie sprawa użytkowania samochodów osobowych została ustalona zarządzeniem z dn. 16.II. 1950 r. L. dz. BG. 1846/1/50.

Za Kierownika Ministerstwa Budownictwa
St. Pietrusiewicz

175

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 listopada 1950 r.

(L. dz. D. IV/2/8897/50).

Ministerstwo Budowinctwa przesyła do wiadomości i stosowania niżej podany tekst zarządzenia.

Dyrektor Departamentu **W. Karnas**

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczej Nr 295.

z dn. 25 października 1950 r.

w sprawie wstrzymania wykonania robót elewacyjnych.

W celu zapewnienia racjonalnego wykorzystania kadr rzemieślników murarskich w okresie większego nasilenia robót budowlanych, w porozumieniu z Ministrem Budownictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Z dniem 1 listopada 1950 r. do końca r. b. zabrania się wykonywania robót elewacyjnych, odkładając je na okres wiosenny roku przyszłego.

§ 2. Nie należy przerywać rozpoczętych robót elewacyjnych.

§ 3. Zezwala się również na prowadzenie tych robót elewacyjnych, których odroczenie wykonania byłoby niekorzystne pod względem gospodarczym jak np.: gdy rusztowania zostały już ustawione, wreszcie w tych przypadkach gdy potrzeba wykonania elewacji jednocześnie z robotami wykończeniowymi została zgóry zadecydowana przez Naczelnego Inwestora.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Minister: **St. Jędrychowski**

176

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 listopada 1950 r.

w sprawie niestosowania niektórych ograniczeń do osób uprawnionych do kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów (planów) tych robót.

(L. dz. BA-4-6433/50).

Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) — normując rodzaj uprawnień w zakresie prawa kierowania robotami budowlanymi i sporządzania projektów tych robót — stanowią, iż w pewnych przypadkach mogą być udzielone uprawnienia ważne tylko na ściśle określonym obszarze.

Tak więc art. 364 ust. 3 prawa budowlanego stanowi, że osoby, które mają wymagane tym przepisem wykształcenie techniczne, praktykę przy robotach budowlanych oraz złożyły obowiązujący je egzamin, upoważnione są do sporządzania projektów (planów) robót budowlanych do kierowania którymi są one uprawnione z wyjątkiem sporządzania projektów (planów) robót budowlanych w miastach, wymienionych w tym przepisie.

Ustęp czwarty cytowanego artykułu dodaje, iż „wykaz miast, w których nie mogą sporządzać projektów (planów) osoby uzyskujące uprawnienia na podstawie artykułu niniejszego może być uzupełniony w drodze rozporządzenia przez Ministra Spraw Wewnętrznych", na podstawie tego przepisu wspomniany wykaz został uzupełniony wymienianiem m. Gdyni.

Jednakże zasadnicze zmiany warunków, w których wydane było prawo budowlane (1928 r.) i powstanie nowego budownictwa socjalistycznego, spowodowały wygaśnięcie racji literalnego stosowania wspomnianych wyżej przepisów.

Z przytoczonego przeto powodu oraz z uwagi na to, że do wykonania Sześcioletniego Planu na odcinku budownictwa konieczne jest zapewnienie możliwości wszechstronnego dysponowania siłami fachowymi, że zarówno dzisiejsze projektowanie, jak i wykonawstwo, nie mogą być krępowane przepisami, których racja istnienia wygasła — można zaniechać stosowania wspomnianych ograniczeń terytorialnych względem osób, które posiadają uprawnienia ograniczone do ściśle określonego obszaru.

Równocześnie Ministerstwo Budownictwa zaznacza, że tym samym nie zostają cofnięte ograniczenia rzeczowe jak np. zakaz projektowania budynków zabytkowych, pomników, budynków monumentalnych oraz o skomplikowanej konstrukcji i inne względem osób, które nie mają do tego uprawnień.

W końcu wyjaśnia się, że uprawnienia przewidziane w art. 369 i 370 prawa budowlanego nie mogą być ograniczane również granicami obszaru (dzielnicy), na którym zostały w swoim czasie uzyskane.

Dyrektor: **Z. Pogonowski**

KOMUNIKAT

Nr 1. B.Z.

Ministerstwo Budownictwa w porozumieniu z Państwowym Instytutem Hydrologiczno-Meteorologicznym Ministerstwa Komunikacji oraz P. P. „Polskie Radio" komunikuje, że Centralne Biuro Pogody będzie podawało od dnia 28 listopada br. za pośrednictwem Polskiego Radia w godzinach 5,57 i 22,00 specjalne komunikaty p. t. **„Komunikat Państwowego Instytutu Hydrologiczno-Meteorologicznego** dla państwowych potrzeb gospodarczych, w których uwzględnione będą wiadomości o stanie pogody dla celów budownictwa zimowego.

W komunikatach tych podawane są:

1) Sprawozdanie z przebiegu pogody za ostatnie 24 godziny z dokładnym określeniem temperatury, opadów oraz prędkości wiatru;

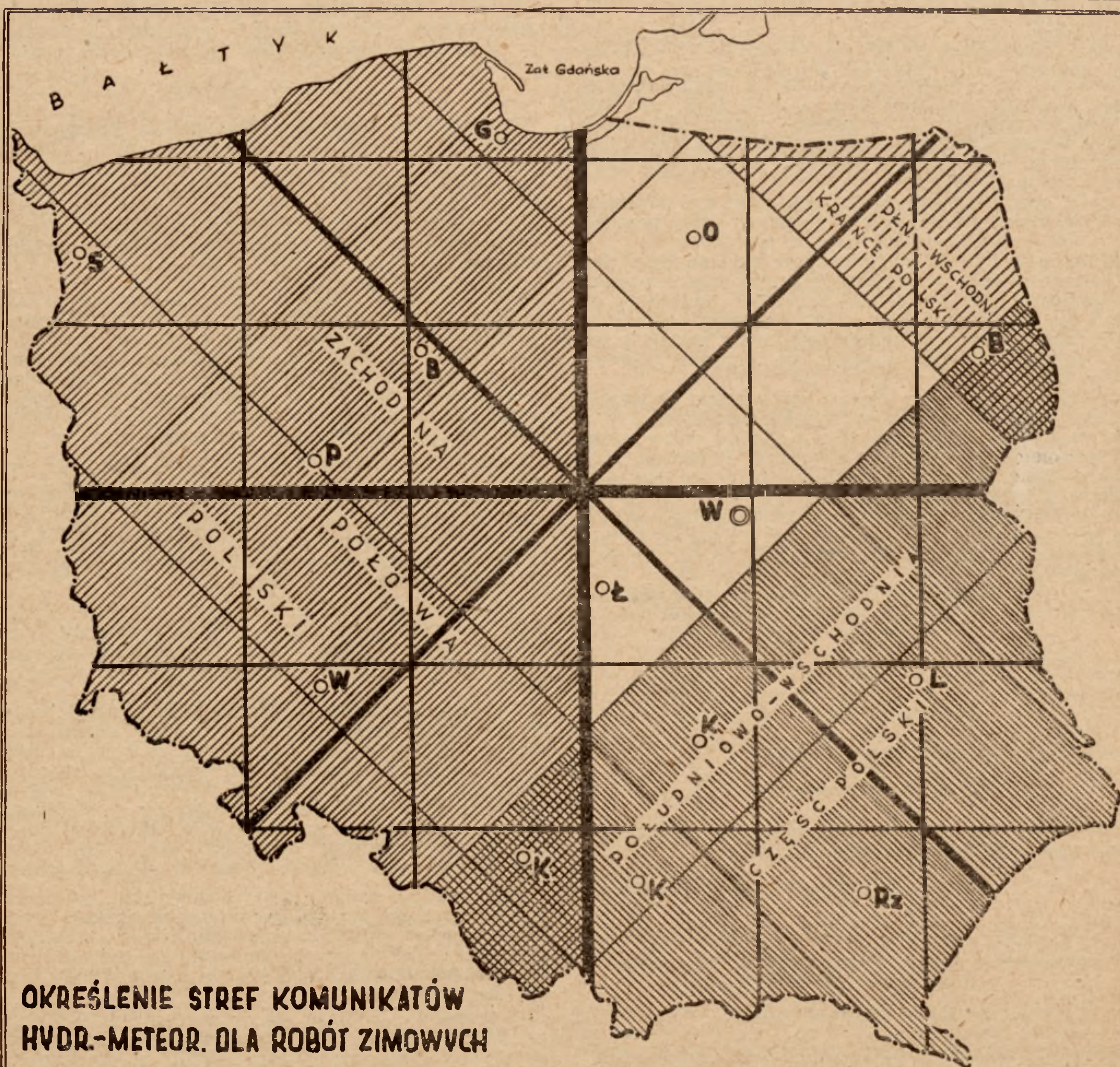
2) W prognozie na dzień następny dokładnie jest scharakteryzowany rozkład tych czynników meteorologicznych na terenie kraju. mających szczególnie na uwadze temperatury ujemne, co jest bardzo ważne ze względu na roboty betonowe i murowe.
Zarówno w pierwszym jak i w drugim przypadku dla określenia obszarów występowania jednego typu warunków pogody, używany jest system uzgodniony z P. I. H. M.

System ten jest następujący: poszczególne części obszaru Polski określa się według ośmiu kierunków geograficznych (północ, północny-wschód, wschód . .). Wielkość terytorium objętego prognozą licząc od granic państwa określał się słowami: „krańce" — gdy mowa o obszarze około stu km. od granicy „część" — gdy mowa o bszarze do około dwustupięćdziesięciu km. od granicy; „połowa" — gdy informacja odnosi się do połowy kraju; np. „zachodnia połowa Polski", południowo-wschodnia część Polski", czy też „północno-wschodnie krańce Polski". Dla dokładniejszego zorientowania się w tym podziale przestrzennym załącza się mapkę Polski z naszkicowanym podziałem oraz zakreskowanymi obszarami, które odpowiadają wyżej przytoczonym przykładom.

3) Na końcu komunikatu podawana jest w formie ogólnej orientacyjna prognoza pogody dla Polski na 48 godzin naprzód.

W związku z powyższym Ministerstwo Budownictwa podkreśla konieczność rozpowszechnienia komunikatu we wszystkich przedsiębiorstwach i zorganizowanie przez piony techniczne takiej służby informacyjnej, aby kierownictwo wszystkich budów każdego dnia było w posiadaniu świeżych komunikatów radiowych, na podstawie których mogłoby dostosować plan i metody wykonania robót do prognozy pogody.

Dyrektor Departamentu **W. Karnas**

KOMUNIKAT

Nr 2 B.Z.

Nawiązując do zarządzenia Ministra Budownictwa z dnia 14 października 1950 r. L. dz. D.IV/5/7904/50 w sprawie doszkolenia personelu technicznego w zakresie techniki robót budowlanych w warunkach zimowych Ministerstwo Budownictwa podaje do wiadomości wykaz wydawnictw I.T.B. z zakresu budownictwa zimowego.

1) Budowanie w zimie jako problem gospodarczy . . . . . — inż. W. Przestępski
2) Roboty zimowe w budownictwie mieszkaniowym L. Sizow przekład . . . . . . — inż. W. Lenkiewicz
3) Roboty betonowe podczas mrozu F. Böhm przekład . . — inż. J. Marynowski
4) Walka z mrozem przy robotach betonowych . . . . . — prof. dr. inż. W. Poniż
5) Nagrzewanie betonu przy pomocy elektryczności . . . — „ „ „ „
6) Tablice stosowania środków ochronnych przy zimowych robotach betonowych . . . — „ „ „ „
7) Instrukcja ogólna o prowadzeniu robót budowlanych w okresie zimowym . . . . — I. T. B.
8) Instrukcja o przechowywaniu i przygotowaniu materiałów budowlanych do robót zimowych . . . . — I. T. B.
9) Instrukcja o prowadzeniu robót zimowych w zimie . . — I. T. B.
10) Instrukcja o wykonywaniu robót betonowych i żelbetowych w zimie . . . . . . — I. T. B.
11) Instrukcja o prowadzeniu robót w zimie w zamkniętych budynkach . . . . — I. T. B.
12) Instrukcja o wykonywaniu robót ziemnych w zimie . . — I. T. B.
13) Instrukcja o wykonywaniu robót budowlanych w cieplakach . . . . — I. T. B.

Zamówienia zbiorcze na w/w wydawnictwa należy kierować do Instytutu Techniki Budowlanej, Dział Wydawniczy, Warszawa, ul. Narbutta 26.

KOMUNIKAT I

W dzienniku Ustaw R. P. ogłoszono:

W Nr 47 z dn. 21.X. 50, poz. 428 dekret z 12.X. 50 o wynalazczości pracowniczej.

W Nr 48 z dn. 27.X. 50, poz. 435 rozprządzenie Rady Ministrów w sprawie właściwości władz i trybu postępowania w niektórych przypadkach nabywania nieruchomości i praw rzeczowych ograniczonych, niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych.

W Nr 49 z dn. 28.X. 50, poz. 439 dekret z 26.X. 50 r. o przedsiębiorstwach państwowych.

pod poz. 446 dekret z 26.X. 50 r. o przekazaniu sądom powszechnym spraw w zakresie sądownictwa pracy.

W Nr 50 z dn. 29.X. 50 r. poz. 459 ustawę z 28.X. 50 r. o zmianie systemu pieniężnego, pod poz. 460 ustawę z dn. 28.X. 50 r. o zakazie posiadania walut obcych, monet złotych, złota i platyny, pod poz. 461 rozporządzenia Rady Ministrów z 28.X. 50 r. w sprawie określenia stosunku przeliczenia niektórych zobowiązań, pod poz. 462 rozporządzenie przewodniczącego P.K.P.G. z 2.X. 50 r. w sprawie rozpoczęcia działalności przez okręgowe komisje arbitrażowe w Krakowie i Szczecinie oraz tymczasowego rozszerzenia miejscowej właściwości Komisji Arbitrażowych w Warszawie, Poznaniu, Gdańsku i Krakowie.

W Monitorze Polskim ogłoszono:

W Nr A-114 z 28.X. 50, poz. 1430 zarządzenie Ministra Finansów zmieniające zarządzenie Ministra Finansów z dn. 28.VIII. 50 w sprawie księgowego ujęcia odpisów na Fundusz zakładowy, oraz likwidacji 2% Funduszu Nagród i Prac Zleconych.

W Nr 116 z 31.X. 50, poz. 1446 uchwałę Rady Ministrów w sprawie zmiany systemu pieniężnego, pod poz. 1447 Instrukcję Rady Ministrów w sprawie wypłat rent, emerytur, zaopatrzeń i stypendiów w związku ze zmianą systemu pieniężnego, poz. 1448 zarządzenie Ministra Finansów oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie wypłaty jednorazowego zasiłku wyrównawczego, poz. 1449 zarządzenie Ministra Finansów w sprawie zgłaszania walut obcych, monet złotych oraz złota i platyny, poz. 1450 instrukcję Ministra Finansów w sprawie księgowego ujęcia przerachowań wynikających ze zmiany systemu pieniężnego oraz przeliczenia planów gospodarczych przedsiębiorstw na 1950 r.

W Nr A-117 z 2.XI. 50, poz. 1451 Instrukcję Rady Ministrów w sprawie wypłat w nowym pieniądzu wynagrodzeń za pracę, poz. 1452 Instrukcję Rady Ministrów o przeliczaniu cen, taryf i opłat w związku ze zmianą systemu pieniężnego, pod poz. 1453 instrukcję Rady Ministrów w sprawie trybu sprzedaży towarów i świadczenia usług w związku ze zmianą systemu pieniężnego, pod poz. 1454 instrukcję Rady Ministrów w sprawie zmiany instrukcji Rady Ministrów z 28.X. 50 r. w sprawie wypłat rent, emerytur, zaopatrzeń i stypendiów.

W Nr A-118 z 4.XI. 50 r., poz. 1464 okólnik Prezesa Rady Minstrów w sprawie wzorów pism dotyczących przydziału i opróżniania mieszkań służbowych i pracowniczych.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Budownictwa. Warszawa, Al. Stalina 26.

Warunki prenumeraty Dz. Urz. Min. Bud.: prenumerata roczna — 600 zł. lub półroczna — 350 zł. Cena pojedyńczych egzemplarzy wskazana na każdym egzemplarzu dziennika. Wszelkie należności za Dziennik Urzędowy należy wpłacać na konto czekowe P.K.O. w Warszawie Nr I — 1683 — „Ministerstwo Budownictwa — Wydawnictwa".

Cena 1 zł. 50 gr.

ODBIORCA: **Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.**

Druk WZG Oddz. 01. Warszawa, Tamka 3. 4.000.
Zam. 4809. 27.XI — 12.XII.50. — B 133837.